

Arrest

nr. 137 492 van 28 januari 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

De Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel, Migratie
een Administratieve Vereenvoudiging.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 27 januari 2015 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van 22 januari 2015 houdende het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (onder een bijlage 13 septies), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op diezelfde dag.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 januari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 januari 2015 om 13.00 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. TILLEMANS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 22 januari 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris ten aanzien van de verzoekster een beslissing houdende bevel gegeven om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). De verzoekster wordt op dezelfde in kennis gesteld van de bijlage 13septies. Het betreft de thans bestreden beslissing(en):

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de mevrouw(1):

naam: A.

voornaam: L.

geboortedatum: 01.01.1949

geboorteplaats: Tanger

nationaliteit: Marokko

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING

EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

- ☐ *1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;*

Artikel 27 :

☐ *Krachtens artikel 27, § 1, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land die bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft en de teruggewezen of uitgezette vreemdeling die er binnen de gestelde termijn geen gevolg aan gegeven heeft met dwang naar de grens van hun keuze, in principe met uitzondering van de grens met de staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, geleid worden of ingescheept worden voor een bestemming van hun keuze, deze Staten uitgezonderd.*

☐ *Krachtens artikel 27, § 3, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land ten dien einde worden opgesloten tijdens de periode die voor de uitvoering van de maatregel strikt noodzakelijk is.*

Artikel 74/14:

☐ *artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven*

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het Bevel om het Grondgebied te verlaten dat haar betekend werd op 7.11.2014.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING:

De betrokkene zal worden teruggeleid naar de grens in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdeling en volgende feiten:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, om de volgende reden :

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Zij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat zij gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan haar afgeleverd zal worden.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan haar onwettige verblijfssituatie, zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Betrokkene kwam aan op 02.01.2014 aan in België met een geldig visum. Betrokkene kreeg een aankomstverklaring, geldig tot 02.04.2014.

Betrokkene heeft op 14.10.2014 een regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 28.10.2014. Deze beslissing is op 7.11.2014 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten, geldig 30 dagen.

Het feit dat betrokkene in België een meerderjarige dochter heeft, geeft haar niet automatisch recht op verblijf. Deze opsluiting staat niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM aangezien het geen breuk betekent van de familiale relaties en bijgevolg geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Betrokkene is nu aangetroffen in onwettig verblijf: het is dus weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Bij het administratief verslag, opgesteld door de politie Oud-Heverlee, bevindt zich een verslag van de dienst Neurochirurgie van het UZ Leuven. Bij betrokkene wordt een meningeoma vastgesteld. De dokter stelt voor om een operatieve resectie te overwegen. Dit wordt door betrokkene geweigerd. Betrokkene verkiest een radiologische opvolging die om de zes maanden dient plaats te vinden. Een permanente opvolging/behandeling is hier dus niet van toepassing. De eerst volgende afspraak met de dienst Neurochirurgie, de radiologische opvolging inbegrepen, is voorzien voor juli 2015. In die zin wordt artikel 3 van het EVRM dan ook gerespecteerd.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING:

De beslissing tot vasthouding wordt genomen in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Met toepassing van artikel 7, derde lid, van dezelfde wet, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden :

Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om haar aan boord te laten gaan van de eerst volgende vlucht met bestemming Marokko.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het Bevel om het Grondgebied te Verlaten dat haar betekend werd op 7.11.2014.

Het feit dat betrokkene in België een meerderjarige dochter heeft, geeft haar niet automatisch recht op verblijf. Deze opsluiting staat niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM aangezien het geen breuk betekent van de familiale relaties en bijgevolg geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Bij het administratief verslag, opgesteld door de politie Oud-Heverlee, bevindt zich een verslag van de dienst Neurochirurgie van het UZ Leuven. Bij betrokkene wordt een meningeoma vastgesteld. De dokter stelt voor om een operatieve resectie te overwegen. Dit wordt door betrokkene geweigerd. Betrokkene verkiest een radiologische opvolging die om de zes maanden dient plaats te vinden. Een permanente opvolging/behandeling is hier dus niet van toepassing. De eerst volgende afspraak met de dienst Neurochirurgie, de radiologische opvolging inbegrepen, is voorzien voor juli 2015. In die zin wordt artikel 3 van het EVRM dan ook gerespecteerd.

In uitvoering van deze beslissingen, gelasten wij, W.V.P., attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,

de Politiecommissaris van de politie van Oud-Heverlee

en de verantwoordelijke van het gesloten centrum te Caricole

de betrokkene, A.L. , op te sluiten in de lokalen van het centrum te Caricole

Naam en hoedanigheid, datum, handtekening en stempel van de overheid

Brussel, 22.01.2015

W.V.P., attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie”.

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing

2.1. De bestreden beslissing houdt een maatregel van vrijheidsberoving in zoals bedoeld in artikel 71, eerste lid van de vreemdelingenwet. Voormeld wetsartikel luidt als volgt:

“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”.

Voor zover de verzoeker zich met zijn vordering tevens zou richten tegen de beslissing tot vasthouding die in de bestreden bijlage 13^{septies} vervat zit, dient te worden opgemerkt dat op grond van voormeld artikel 71, eerste lid van de vreemdelingenwet enkel een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats openstaat. De Raad is dienaangaande onbevoegd bij gebrek aan rechtsmacht.

De vordering is bijgevolg niet ontvankelijk voor zover ze gericht is tegen de beslissing tot vasthouding.

3. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

3.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu blijkt uit het administratief dossier dat de verzoeker zich met het oog op zijn verwijdering bevindt in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 van de vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat *in casu* vast en wordt niet betwist door de verweerder.

Aan de voorwaarde met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid is derhalve voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het hierboven reeds vermelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd

die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Onder "middel" wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Teneinde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, §4, vierde lid, van de vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM.

3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

In een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 3 EVRM.

Verzoekster stelt in haar middel het volgende:

"(...)De reden van haar vertrek uit haar thuisland Marokko is meervoudig.

Ten eerste verbleef mevrouw A.(...) in januari 2013 14 dagen op de gastro-enterologische dienst van het ziekenhuis te Ede, Nederland omwille van abdominale pijn waarvoor zij via de spoedgevallendienst

op genomen werd. Op dat ogenblik werd de diagnose gesteld van een grote galblaassteen en op onder meer de MRI scan was een hemangioma of angiomyolipoma (goedaardige levertumor) van leversegment 4b in de lever zichtbaar. Als behandeling werd haar voorgesteld de galblaas te verwijderen en het leverletsel weg te snijden. Op 16 mei 2014 werd de galblaas verwijderd in het heilig Hart Ziekenhuis te Leuven in het kader van een driedaagse opname in voormeld ziekenhuis (stuk 15, 16 en 17). Op dit ogenblik wordt zij voor deze problematieken verder door het ziekenhuis opgevolgd. (stuk 12 en 14)

Daarnaast is mevrouw A.(...) zeer zwaar bijziend (maar liefst dioptrie - 21,25 zowel links als rechts) (stuk 18).

Verder kampt mevrouw A.(...) met ernstige geheugenproblemen. Een MR-scan van de hersenen toonde een hersentumor met een diameter van 3 centimeter. Ook toonde een PET-scan een aantal afwijkingen secundair aan voormelde tumor. Gelet op haar dysexecutieve disfuncties en cognitieve déficits kan mevrouw A.(...) nog onmogelijk instaan voor haar eigen levensonderhoud (stuk 13). Mevrouw A.(...) zal verder worden opgevolgd door de dienst neurochirurgie bij het UZ Gasthuisberg te Leuven (stuk 24). Uiteraard betekent dit een grote beperking voor haar zelfredzaamheid. Bovendien houdt het onderbreken van haar behandeling ernstige risico's in die mogelijke onomkeerbare gevolgen met zich mee kunnen brengen.

Tenslotte is mevrouw A.(...) sinds het overlijden van haar geliefde echtgenoot, de heer A.(...) E.(...) M.(...), zwaar depressief (stuk 9, 10 en 11). Zij kan deze ingrijpende gebeurtenis maar moeilijk verwerken. Daarbij komt dat mevrouw A.(...) na het overlijden van haar echtgenoot helemaal alleen in Marokko is achtergebleven. Haar drie dochters, G.(...), J.(...) en K.(...), en zoon, M.(...), zijn allen naar Europa uitgeweken, te weten resp. naar België, Spanje, Frankrijk en Duitsland. (stuk 5, 8, 20, 21 en 22) J.(...), K.(...) en M.(...) gaan niet vaak op bezoek naar Marokko. Haar dochter G.(...) trekt zich het lot van haar moeder echter wel aan. De situatie van mevrouw A.(...) is dermate verslechterd dat zij niet meer in staat is om op aanvaardbare wijze voor haar eigen onderhoud in te staan. Haar vermogen tót zelfredzaamheid is m.a.w. in ernstige mate aangetast en zij benodigt de constante zorg en toezicht van een derde. Wegens voormelde ernstige gezondheidsproblemen heeft mevrouw A.(...) bijgevolg de persoonlijke verzorging van haar dochter, G.(...) E.(...) M.(...)- EU-burger (Belg), nodig.

Daartoe brengt mevrouw E.(...) M.(...) de nodige bewijsstukken bij ter staving van haar voldoende, regelmatige en stabiele bestaansmiddelen, haar eigen aansluiting bij een ziekenfonds en ziektekostenverzekering die de kosten mevrouw A.(...) dekken en haar voldoende huisvesting (stuk 19, 23 en 2(f)).

Dienvolgens dient te worden vastgesteld dat mevrouw A.(...) wegens ernstige gezondheidsredenen de persoonlijke verzorging en financiële ondersteuning (o.a. m.b.t. haar medische zorgen) van haar dochter G.(...) E.(...) M.(...) behoeft, en zij op een zodanige wijze aan een ziekte lijdt dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor haar leven of haar fysieke integriteit of een reële risico inhoudt op een onmenselijke en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling in haar thuis land voorhanden is. Zowel het gegeven dat de medische infrastructuur en de toegankelijkheid in het algemeen in Marokko beperkt is (stuk 2\$), als de mogelijkheid van mevrouw A.(...) om daar toegang toe te hebben gelet op het prijskaartje daarvan, dienen uiteraard mee in rekening genomen te worden bij de beoordeling van onderhavige aanvraag. Bijgevolg bestaat er een reëel risico op schending van artikel 3 EVRM bij de effectieve uitwijzing van verzoekster naar Marokko, waar zij tevens niemand heeft om voor haar te zorgen en haar bij te staan.

Op 26 januari werd tevens een verzoek tót verblijf op grond van artikel 9terVw. ingediend.”

Artikel 3 van het EVRM bepaalt het volgende:

“Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”

Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een verdragsluitende Staat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat

land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, § 95, punt (b)).

Om het bestaan van een risico op slechte behandelingen na te gaan, dienen volgens het EHRM de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi v. Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons. v. Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Met betrekking tot vreemdelingen die zich beroepen op hun medische toestand en het gebrek aan medische en sociale zorg in het land van terugkeer om hun verwijdering tegen te houden, oordeelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat enkel *“in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”*, een schending van artikel 3 EVRM aan de orde kan zijn (EHRM 27 mei 2008, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42). Het Hof heeft tot nu toe nog maar in één enkele zaak, meer bepaald in D. v. Verenigd Koninkrijk (EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96) geoordeeld dat deze ‘zeer uitzonderlijke omstandigheden’ aanwezig waren. In deze zaak oordeelde het Hof dat wegens de combinatie van een aantal factoren, zowel persoonlijke factoren als factoren m.b.t. de medische en sociale omstandigheden in het land van terugkeer, er in dit geval sprake was van *“zeer uitzonderlijke omstandigheden”*. Concreet betrof het (1) het terminale en kritieke stadium van een ongeneeslijke ziekte, (2) het gebrek aan en de ontoereikendheid van medische en verzorgende voorzieningen voor de behandeling van de ziekte in het land van terugkeer en (3) het gebrek aan sociale opvang, m.n. de afwezigheid van familieleden of vrienden die een minimum aan voedsel, huisvesting en sociale ondersteuning kunnen verstrekken. De Raad wijst erop dat het EHRM oordeelt dat wanneer medische behandeling en sociale/familiale opvang beschikbaar zijn in het land van terugkeer, zelfs indien deze van mindere kwaliteit zijn dan in de Verdragssluitende Staat (EHRM 29 juni 2004, nr. 7702/04, Salkic e.a. v. Zweden; EHRM, 27 september 2005, nr. 17416/05, Hukic v. Zweden en EHRM 24 juni 2003, nr. 13669/03, Henao v. Nederland (ontvankelijkheidsbeslissing) en zelfs indien dit aanzienlijk veel geld kost (EHRM 15 februari 2000, nr. 46553/99, SCC v. Zweden; EHRM, 22 juni 2004, nr. 17868/03, Ndangoya v. Zweden en EHRM 25 november 2004, nr. 25629/04, Amegnigan v. Nederland), er geen sprake is van de *“zeer uitzonderlijke omstandigheden”* die toelaten om een schending van artikel 3 van het EVRM vast te stellen. Het feit dat deze medische behandeling minder gemakkelijk te verkrijgen is dan in een Verdragssluitende Staat, is geen beslissend element in het licht van artikel 3 EVRM (EHRM 17 januari 2006, nr. 50278/99, Aoulmi v. Frankrijk, par. 57-60, EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, par. 46-51).

Het is aan de verzoekende partij om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij terugkeer naar haar land van herkomst zal worden blootgesteld aan een dergelijk reëel risico (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Een eventualiteit dat artikel 3 EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich niet (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674). Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, § 359 in fine).

Een vreemdeling kan aldus worden uitgesloten van de toepassing van artikel 3 van het EVRM indien geen vergevorderd, kritiek dan wel terminaal of levensbedreigend karakter van zijn aandoening blijkt. In dat geval hoeft geen verder onderzoek naar de behandelmogelijkheden in het land van herkomst te worden gedaan (RvS 28 november 2013, nr. 225.632).

De Raad merkt op dat uit geen enkel van de door verzoekster neergelegde medische verslagen blijkt dat zij een dermate ernstige medische problematiek heeft waaruit het terminaal of levensbedreigend karakter van haar aandoening blijkt.

In het medisch attest met betrekking tot de hersentumor wordt het volgende besloten: *“Bij uw patiënte A.(...) L.(...) werd naar aanleiding van een cognitieve dysfunctie sinds een zestal jaar de diagnose gesteld van een links frontaal meningeoma. Het tijdsverloop en de aard van de symptomen kan zeker in verband staan met de ligging van het letsel. Gezien de vrij grote afmetingen van het letsel (3cm diameter) en het vermoeden dat dit letsel symptomatisch is, lijkt een operatieve resectie zeker te overwegen. Dit werd met de dochter en de patiënte besproken. Patiënte wenste echter geen ingreep. In alle geval lijkt een radiologische opvolging in dat geval noodzakelijk door middel van een MRI hersenen,*

aanvankelijk om de 6 maanden. In overleg met de patiënte werd voorlopig voor de twee optie gekozen. Indien ze toch zou wensen over te gaan tot een ingreep, kan ze steeds contact met ons opnemen”.

Uit dit verslag blijkt bijgevolg geenszins dat verzoeksters hersentumor een terminaal of levensbedreigend karakter heeft.

Met betrekking tot de aangehaalde problematiek in verband met galblaas en levertumor blijkt uit het voorgelegde attest dat verzoeksters galblaas operatief werd verwijderd en dat de levertumor ongemoeid werd gelaten. Uit geen enkel van de voorgelegde medische stukken blijkt dat deze problematieken een terminaal of levensbedreigend karakter hebben.

Bezwaarlijk kan worden gesteld dat verzoeksters uiterst slechte zichtbaarheid of geheugenproblemen een terminaal of levensbedreigend karakter hebben, hetgeen evenmin blijkt uit de neergelegde attesten.

Met het waarbij zij haar aandoeningen oplijst en uit de doeken doet toont verzoekster niet aan dat haar medische toestand dermate is dat deze een risico voor haar leven inhoudt en dat enige minimale medische verzorging of opvolging in haar land van herkomst wat haar situatie betreft volstrekt afwezig is.

Bijgevolg wordt niet aannemelijk gemaakt dat de aandoeningen van verzoekster, die niet als uitermate kritiek kunnen worden gekwalificeerd, voldoende ernst vertonen opdat ze bij terugleiding naar haar land van herkomst aanleiding kunnen geven tot een onmenselijke of vernederende behandeling.

Evenmin maakt zij aannemelijk dat zij enige bijstand door familie omwille van haar aandoeningen nodig zou hebben. Niettegenstaande verzoekster aangeeft dat zij onmogelijk nog kan instaan voor haar eigen levensonderhoud en er beperkingen zijn voor haar zelfredzaamheid blijkt uit geen enkel van de door verzoekster voorgelegde stukken dat zij volledig afhankelijk is van een derde (haar dochter) en nood heeft aan constante zorg en toezicht van een derde en geenszins zelf in haar levensonderhoud zou kunnen voorzien.

De Raad stelt overigens vast dat uit de door haar neergelegde aankomstverklaring blijkt dat haar een visum type C werd uitgereikt op 1 maart 2012 dat geldig was tot 1 september 2014 en dat verzoekster pas in België is aangekomen op 2 januari 2014. Hieruit volgt dat verzoekster tot die tijd zelfstandig elders is kunnen verblijven. Uit de medische attesten blijkt overigens dat verzoekster sinds een zestal jaar met geheugenproblemen kampt. Van het feit dat zij een beperkte zichtbaarheid heeft (dioptrie - 21,25), blijkt evenmin dat dit een element is dat zich thans plotsklaps heeft gemanifesteerd. Hieruit kan niet worden afgeleid dat verzoekster thans nood heeft aan constante zorg en toezicht van een derde.

Waar zij aangeeft dat zij alleen in Marokko is achtergebleven na het overlijden van haar echtgenoot aangezien haar kinderen zijn uitgeweken naar Europa en dat zij daar niemand heeft om voor haar te zorgen en bij te staan, toont zij niet aan dat indien zij dit nodig zou achten geen beroep zou kunnen doen op eventueel andere familieleden in Marokko noch dat haar dochter die haar thans bijstaat tijdelijk met haar mee zou kunnen meegaan.

Waar verzoekster verwijst naar het gegeven dat de medische infrastructuur en de toegankelijkheid in het algemeen in Marokko beperkt is zoals de mogelijkheid van verzoekster om daar toegang te hebben gelet op het prijskaartje ervan, stelt de Raad vast dat verzoekster ter staving enkel verwijst naar twee algemene artikelen betreffende de (geestelijke) gezondheidszorg in Marokko, doch toont niet aan dat zij volledig zou verstoken blijven van enige gezondheidszorg.

De Raad stelt afsluitend vast dat de verzoekster in het kader van haar onderhavige vordering niet aantoonde dat haar medische toestand dermate uitzonderlijk en zwaarwichtig is dat er dwingende humanitaire redenen zijn die pleiten tegen de uitwijzing naar haar land van herkomst. Zij toont niet aan dat haar aandoening een effectieve medische behandeling behoeft, laat staan dat een behandeling voor haar niet toegankelijk of beschikbaar zou zijn in haar land van herkomst. De loutere bewering dat de uitwijzing een reëel risico zal inhouden voor haar leven en fysieke integriteit of zelfs een reëel risico zal inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in haar land van herkomst, is geenszins voldoende om een daadwerkelijke schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk te maken.

Uit het administratief dossier blijkt in eerste instantie niet dat er op “26 januari” een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet werd ingediend. Ter terechtzitting toont de raadsman van verzoekster de aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter met hierbij gevoegd het bewijs van aangetekende zending naar de Dienst Vreemdelingenzaken.

Echter een dergelijke aanvraag, die de verwerende partij nog niet bekend was op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing en die geen schorsende werking heeft, kan niet beletten dat er in hoofde van verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten wordt genomen en ten uitvoer wordt gelegd.

Prima facie wordt niet aangetoond dat de uitwijzing van de verzoekster, gezien haar medische toestand, een schending zou uitmaken van artikel 3 van het EVRM.

Er werd prima facie geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk gemaakt.

3.4. Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen. De verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, wat concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

3.4.1. Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding prima facie een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

3.4.2.1. Aangaande het moeilijk te herstellen ernstig nadeel voert verzoekster in haar verzoekschrift het volgende aan:

“Haar uitwijzing zou tevens een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voor verzoekster opleveren gezien haar medische toestand. Zij is immers niet in staat om te reizen en is momenteel in behandeling bij een neurochirurg. Tevens lijdt zij aan verscheidene andere medische en psychische kwalen, dewelke hieronder nader zullen worden beschreven, waarvoor zij de constante zorg en bijstand van haar dochter, mevrouw (...) benodigd.(stuk 26).”

3.4.2.2. Waar verzoekende partij opnieuw verwijst naar haar medische toestand en de nood aan zorg van haar dochter zoals uiteengezet bij haar middel waarbij zij de schending van artikel 3 EVRM aanvoerde, wijst de Raad erop, zoals reeds hoger uiteengezet, dat verzoekende partij een schending van het voornoemd artikel niet aannemelijk heeft gemaakt. Gelet op het feit dat in deze procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid de drie cumulatieve voorwaarden afzonderlijk moeten worden vervuld, kan deze grief niet dienstig worden aangebracht ter staving van het ernstig nadeel dat de verzoekende partij moet aantonen.

Aan de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is in casu niet voldaan.

Dienvolgens is niet voldaan aan de derde van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 van het PR RvV. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

4. De kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig januari tweeduizend vijftien door:

Mevr. C. DIGNEF, rechter in vreemdelingenzaken,

Dhr. L. JANS, toegevoegd griffier,

De griffier, De voorzitter,

L. JANS

C. DIGNEF